

Պանիում — Թիվ Ինը

Չորրորդ Գիծ

Jeff Pippenger

2025-04-01

Եվ հարավի թագավորը պիտի բորբոքվի ցասումով, և պիտի դուրս գա ու պատերազմ մղի նրա դեմ, այսինքն՝ հյուսիսի թագավորի դեմ. և նա պիտի հանի մեծ բազմություն, բայց այդ բազմությունը պիտի մատնվի նրա ձեռքը: Եվ երբ նա վերացնի այդ բազմությունը, նրա սիրտը պիտի գոռոզանա, և նա պիտի տապալի բյուրավորներին. բայց դրանով պիտի չգորանա: Դանիել 11:11, 12.

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նույնացնում են Պուտինի հաղթանակը Ուկրաինայի և Եվրոպական միության նկատմամբ, ինչպես նաև ուկրաինական պատերազմում նրա հաղթանակից հետո Պուտինի համար առաջացած հետևանքներն ու հետագա զարգացումները, ինչպես դա ներկայացված է Պտղոմեոսի կողմից մ.թ.ա. 217 թվականին Ռաֆիայում ունեցած իր հաղթանակով և տասներկուերորդ համարում՝ նրա կործանմամբ: Այս համարների թեման հարավի թագավորի վերելքն ու անկումն է:

Մինչ այս պահը հոգվածները նույնականացնում էին տասնմեկերորդ գլխի մարգարեական գծերի հիմնական թեմաները: Նախքան գլխում առաջ շարժվելը, տասնմեկերորդ համարը մի փոքր ավելի ժամանակի կարիք ունի: Դանիել 11:11-ը համընկնում է Հայտնություն 11:11-ի հետ:

Եվ երեք օր ու կես անց Աստծուց եկող կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա. և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:11:

2023 թվականին այն երկու վկաները, որոնք սպանվել էին անդունդից ելնող գազանի կողմից, կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա: Հանրապետական եղջյուրի վկայությունը սկսվել էր 2015 թվականին՝ Դոնալդ Թրամփի՝ նախագահի պաշտոնին առաջադրվելու մասին հայտարարությամբ, և 2020 թվականին վիշապը, որը ներկայացված է աշխարհում գործող գլոբալիստներով, ինչպես նաև գլոբալիստները, որոնք Դեմոկրատական կուսակցությունն են՝ Հանրապետական կուսակցության գլոբալիստների (RINO-ների) հետ միասնաբար, գողացան ընտրությունները և հաստատեցին Ջո Բայդենին՝ այդպիսով փողոցում սպանելով Դոնալդ Թրամփին: Բողոքական եղջյուրը, որը ներկայացված էր Future for America ծառայությամբ, սպանվեց այն պատճառով, որ տարածեց սխալ կանխատեսում, որը նկարագրում էր իսլամի հարձակումը Նեշվիլի դեմ: 2023 թվականին և՛ Հանրապետական, և՛ Բողոքական եղջյուրները հարություն առան: Տասնմեկերորդ համարը նույնացնում է ուկրաինական պատերազմի սկիզբը 2014 թվականից սկսած՝ մինչև Պուտինի և Ռուսաստանի վերջնական հաղթանակը:

Տասնմեկերորդ համարը տեսանելի փորձությունն է, որը դատաստանի ժամանակ իր գազաթնակետին է հասնում ընդհանուր առմամբ ադվենտիզմի համար, բայց նաև նրանց համար, ովքեր ընդունել են 9/11-ի լույսը և երրորդ վայի գալուստը, սակայն առավելապես այն նրանց համար է, ովքեր պատասխանատվության կենթարկվեն մարգարեության այն լույսի համար, որը աստիճանաբար բացվեց 2023 թվականի հուլիսից ի վեր:

Ադվենտիզմի առաջնորդությունը շրջանցվեց 1989 թվականին, ինչպես դա նախապատկերվում էր այդ մարգարեական ժամանակաշրջանում Քրիստոսի ծննդով: Իր մկրտության ժամանակ Քրիստոսը սկսեց կանչել աշակերտներին, որոնք քրիստոնեական Եկեղեցու «հիմքն» էին, այսպիսով նախապատկերելով 9/11-ը, երբ երրորդ վայի Իսլամի գալստյամբ Տերը Իր ժողովրդին առաջնորդեց դարձյալ Երեմիայի հին շավիղներին, որոնք ներկայացնում են ադվենտիզմի հիմքերը: 9/11-ին կենդանիների դատաստանը սկսվեց Աստծո տնից, և ադվենտիզմը մերժեց Հայտնություն տասնութի հրեշտակի լույսը նույնքան աներկբայորեն, որքան հրեաները մերժեցին Հիսուսին որպես Մեսիա: Նրանք, ովքեր ընդունեցին Հայտնություն տասնութի հրեշտակի լույսը, այնուհետև փորձվեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությամբ:

2023 թվականի հուլիսին Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարի լույսը նույնականացնում է ներկա ճշմարտության արտաքին գիծը: Արտաքին մարգարեական կատարման այդ լույսը, որ գտնվում է Դանիելի 11-րդ գլխի 11-րդ համարում, բացվեց հարություն առած կույսերին Հայտնության 11-րդ գլխի 11-րդ համարում: Հայտնությունը նույնացնում է այն ներքին պատմությունը, որը Դանիելը բացում է որպես արտաքին պատմություն:

Նրանք, ովքեր դիտարկել են այն լույսը, որ բացվեց 2023 թվականի հուլիսից սկսած, ներկայացնում են երկու տարբեր դասեր, որովհետև արդեն եղել են այնպիսիք, ովքեր 2023 թվականի հուլիսից հետո մի ժամանակ միասին էին ընթանում, սակայն այլևս միասին չեն ընթանում: Դատաստանը առաջընթաց բնույթ ունի, և սկսելով 9/11-ից՝ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցուն տրվեց «ապաշխարելու ժամանակ»՝ «Միլլերի և նրա համագործակիցների կողմից ընդունված մարգարեական մեկնության կանոնները» մերժելու իր ընթացքի համար, որոնք նրանք աստիճանաբար մերժել են՝ սկսած 1863 թվականից: Սկսած 9/11-ից մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ը՝ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցուն տրվեց ապաշխարելու իր վերջին հնարավորությունը, և այդ պահին փորձության ենթարկվեցին նրանք, ովքեր մասնակցել էին 2020 թվականի Նեշվիլի հռչակմանը: Հուլիսին մաքրման վերջին փուլը ներկայացված է Դանիել և Հայտնություն գրքերի տասնմեկերորդ գլուխների տասնմեկերորդ համարներով:

Այս փորձության գործընթացում է, որ երեք փորձություններից երկրորդը կատարվում է: Երկրորդ փորձությունը տեսողական փորձություն է, որին նախորդում է ախորժակի փորձությունը և որն ավարտվում է երրորդ փորձությամբ, որը, ի տարբերություն նախորդ երկու փորձությունների, լակմուսային փորձություն է: Երբ կույսերը

Կեսգիշերին արթնանում են «Ահա Փեսան գալիս է» կանչից, մի դասը ունի անհրաժեշտ յուղը, իսկ մյուսը կորչում է: Միլլերականներն իրականացրին հենց այս փորձառությունը, և այդպիսով նրանք դրսևորեցին թե՛ արտաքին, թե՛ ներքին մարգարեական գծի ըմբռնում:

Երբ նրանք երկրորդ հրեշտակի պատգամը հոչակում էին՝ ընկած բողոքական եկեղեցիները նույնացնելով որպես Բաբելոնի դուստրեր, նրանք հոչակում էին մի պատգամ, որը արտաքին էր իրենց փորձառությանը: Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը հոչակելու համար նրանք նախ պետք է իրենց տեսներին որպես այն կույսերը, որոնք հապաղման ժամանակի մեջ էին եղել: Թե՛ Դանիելի, թե՛ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում ներքին և արտաքին պատգամները բացվեցին որպես ներկա ճշմարտություն՝ 2023 թվականի հուլիսից ի վեր:

Դանիելի առաջին գլխում երկրորդ և տեսանելի փորձությունն այն էր, երբ գտան, որ Դանիելի և երեք պատվականների դեմքերը «երևոյթով» ավելի գեղեցիկ ու լիացած էին, քան նրանցը, ովքեր ուտում էին Բաբելոնյան կերակուրը: Երկրորդ գլխում տեսանելի փորձությունը ներկայացված է որպես մարգարեական փորձություն, որը պահանջում է ճիշտ մեկնաբանել մի ծածուկ պատգամ, որն ի վերջո ցույց է տրվում որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների պատկերը: Դանիելի առաջին, երկրորդ և երրորդ գլուխները ներկայացնում են Հայտնություն տասնչորսի առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակներին:

Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երկրորդ հրեշտակը վերաբերում է Միլլերական պատմության արտաքին պատգամին, և Դանիելի երկրորդ գլուխը ևս անդրադառնում է արտաքին գծին՝ մարգարեական պատմության գազանների պատկերի միջոցով:

Առաջին գլխի տեսողական փորձությունը հիմնված էր Դանիելի և երեք արժանավորների վրա, ուստի այն ներքին գիծն է: Մարգարեության արտաքին և ներքին գծերը, որոնք ներկայացված են Դանիելի առաջինից երրորդ գլուխների և Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների զուգահեռով, տալիս են ևս մեկ վկայություն այն մասին, որ երկրորդ հրեշտակի պատգամը կատարվեց Միլլերականների միջոցով:

Միլլերականները, երբ իրականացրին Կեսգիշերյան Աղաղակի հոչակումը, հոչակում էին թե՛ արտաքին, թե՛ ներքին պատգամ: Նրանց արտաքին պատգամը Հայտնություն տասնչորսի երկրորդ հրեշտակն էր, այդպիսով Միլլերականների պատգամն ուղղակիորեն կապելով երկրորդ հրեշտակի և Դանիել երկուսի պատկերի հետ:

Պատկերը ներկայացնում է աստվածաշնչյան մարգարեության արտաքին թագավորությունները՝ բառացի Բաբելոնից մինչև ժամանակակից Բաբելոն, որը հասնում է իր վախճանին մարդկային փորձաշրջանի ավարտին: Միլլերականները կրկին առնչվում են Բաբելոնի արտաքին պատգամի հետ: Դանիելի տեսողական փորձությունը հիմնված էր այն կերակուրի վրա, որ նա ընտրեց ուտել, իսկ Հայտնություն տասնի առաջին հրեշտակը, որ իջավ և մի ոտքը դրեց երկրի վրա, իսկ մյուսը՝ ծովի վրա, ձեռքին ուներ մի փոքրիկ գիրք՝ բաց, որը Հովհաննեսին պատվիրվեց ուտել: Առաջին հրեշտակը ներկայացված է ախորժակով, և դրան հետևում է տեսողական փորձություն: Տեսողական փորձությունը ներառում է ճշմարտության թե՛

ներքին, թե՛ արտաքին գիծ:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը, Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարին զուգահեռ, ներկայացնում է երկակի տեսողական փորձությունը: Փորձությունն ավարտվում է լակմուսային փորձով, երբ կույսերը դրսևորում են՝ ունեն յո՛ւղ, թե՛ ոչ: Այդ դրսևորումը տեղի է ունենում հենց փորձաշրջանի փակվելուց առաջ՝ Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքի ժամանակ: Կիրականորյա օրենքի ժամանակ փորձաշրջանի փակվելը նախապատկերվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ով: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից անմիջապես առաջ, 1844 թվականի օգոստոսի 17-ին, միլլերիտները պատգամը տարան ինչպես մակընթացային ալիք Միացյալ Նահանգների արևելյան ծովափով մեկ:

1989 թվականը վախճանի ժամանակն է, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց, և երբ Դանիելի գիրքը բացվում է, միշտ գիտության աճ է լինում, որն առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս: 1989 թվականը այդ երեք փորձության նշագծերից առաջինն է, ինչպես նախապատկերվել էր 1798 թվականին առաջին հրեշտակի գալուստով: Երբ առաջին հրեշտակը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, նա նախապատկերեց Հայտնություն տասնութի հրեշտակին, որ իջնում է 9/11-ին: Միլլերիական պատմության առաջին հիասթափությունը նշանավորեց երկրորդ հրեշտակի գալուստը և նախապատկերեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ը և ուշացման ժամանակի սկիզբը: Միլլերիականները աստիճանաբար արթնացան երկրորդ հրեշտակի պատգամին և այն գիտակցությանը, որ իրենք էին տասը կույսերի առակի կույսերը: Նրանք լիովին արթնացան 1844 թվականի օգոստոսին էքզեթերի ճամբարային ժողովում: Հարյուր քառասունչորս հազարը արթնացան 2023 թվականի հուլիսին, երբ Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը սկսեց աստիճանաբար բացվել:

Էքսեթերում միլլերիտների համար հապաղման ժամանակը վերջացավ, ճիշտ ինչպես այն վերջացավ Ղազարոսի ընտանիքի համար, երբ Հիսուսը հարություն տվեց Ղազարոսին, որպեսզի դա դառնար Քրիստոսի ծառայության պսակող գործը, երբ Ղազարոսը դարձավ Նրա ծառայության «կնիքը»: Ղազարոսի հարությունը նշանավորում է հապաղման ժամանակի ավարտը և Աստծո ժողովրդի կնքումը: Դրան հաջորդած Հաղթական Մուտքը նախատիպավորեց Միլլերիտների պատմության մեջ Կեսգիշերային Աղաղակի լուրի հռչակումը: Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքի թեման հարավի թագավորի վերելքն ու անկումն է, և այն տանում է դեպի Պանիումի ճակատամարտը տասներեքից տասնհինգերորդ խոսքերում: Այդ խոսքերը քննաքարն են, որտեղ կնիքը դրվում է այն տղամարդկանց և կանանց ճակատների վրա, որոնք պետք է բարձրացվեն որպես դրոշ տասնվեցերորդ խոսքում:

Տասնհինգերորդ համարը կատարվեց Պանիումի ճակատամարտում, որը համընկնում է Քրիստոսի այցի հետ Կեսարիա Փիլիպպե: Այնտեղ՝ Կեսարիա Փիլիպպեում, Քրիստոսը Միմոն Բարյոնայի անունը փոխեց Պետրոսի՝ նշանավորելով հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Այդ ժամանակից ի վեր շուտով գալու խաչի լույսը բացվեց աշակերտներին: Երբ Քրիստոսը, խաչից անմիջապես առաջ, Միմոնի անունը

փոխեց Պետրոսի, դա համընկավ Էքզեթերի և Ղազարոսի լակմուսի փորձության հետ, որը նախորդում էր Երուսաղեմ մուտքի Հաղթական երթին: Էքզեթերի ճամբարային ժողովը օգոստոսի 12-ից 17-ը ներկայացնում է ճշմարտության մեջ վերջնական հաստատվելը նախքան ցնցումը, այսինքն՝ կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժը, Դանիելի և Հայտնության տասնմեկերորդ գլուխներում:

«Բաթլ Քրիկում կատարվող գործը նույն կարգին է պատկանում: Սանատրիումի առաջնորդները խառնվել են անհավատների հետ՝ նրանց, այս կամ այն չափով, ընդունելով իրենց խորհուրդների մեջ, սակայն դա նման է գործի անցնելուն աչքերը փակած: Նրանք զուրկ են այն խորաթափանցությունից, որով կարելի է տեսնել, թե ինչ կարող է մեզ վրա բեկվել ցանկացած պահին: Կա հուսահատության, պատերազմի և արյունահեղության ոգի, և այդ ոգին պիտի աճի մինչև իսկ ժամանակի հենց վերջը: Հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի իր ճակատների վրա,— դա որևէ տեսանելի կնիք կամ նշան չէ, այլ ճշմարտության մեջ հաստատվելը թե՛ մտավորապես և թե՛ հոգևորապես, այնպես որ նրանք չեն կարող շարժվել,— հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի և պատրաստվի սասանման համար, դա պիտի գա: Իրապես, այն արդեն իսկ սկսվել է: Աստծո դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ նախազգուշացնելու համար, որպեսզի իմանանք, թե ինչ է գալու»: Manuscript Releases, volume 10, 252.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքվելը ներկայացվեց Էքզեթերի ճամբարային ժողովով, Քրիստոսի կողմից Սիմոնի անունը Պետրոսի փոխելով և Ղազարոսի հարությամբ: Այդ հարությունը նախատիպում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում հիշատակված երկու վկաների հարությունը: Տասներորդից մինչև տասնվեցերորդ համարները ներկայացնում են քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունը: Քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության ապակնքվելը սկսվեց տասնմեկերորդ համարի պատմական կատարման և ուկրաինական պատերազմի շրջանակում: 2023 թվականի հուլիսից այդ ծածուկ պատմությունը գտնվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից ապակնքվելու ընթացքի մեջ:

Երբ Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում հարություն առան այն թեկնածուները, որոնք պիտի լինեին հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ, սկսվեց այն տեսանելի մարգարեական փորձությունը, որ պետք է հաղթահարվի նախքան փորձաշրջանի փակվելը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, ինչը Քույր Ուայթը նույնացնում է գազանի պատկերի փորձության հետ:

«Տերը հստակ ցույց է տվել ինձ, որ գազանի պատկերը կձևավորվի մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը, որովհետև այն լինելու է Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի անհամապատասխանությունների խառնաշփոթ է, որ միայն քչերը կխաբվեն:»

«Հայտնություն 13»-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [մեջբերվում է Հայտնություն 13:11–17]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պիտի ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունը ապացուցել են՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կդասավորվեն Տեր Աստված Եհովայի դռնի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Նրանք, ովքեր զիջում են երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և ընդունում կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, volume 15, 15.

Մարգարեության արտաքին գիծը բացվում է Դանիել տասնմեկի տասնմեկերորդ խոսքի պատմության մեջ, իսկ ներքին գիծը բացվում է Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ խոսքում: Արտաքին գիծը ցույց է տալիս, թե ինչպես է գազանի պատկերը, որը ներկայացնում է եկեղեցու և պետության միավորումը՝ եկեղեցու կողմից այդ հարաբերության վերահսկմամբ, կազմավորվում կենդանիների դատաստանի ժամանակահատվածում: Ներքին գիծը ցույց է տալիս, թե ինչպես է Քրիստոսի պատկերը, որը ներկայացնում է աստվածայնության և մարդկայնության միավորումը, կազմավորվում կենդանիների դատաստանի ընթացքում:

Երրորդ հրեշտակի և հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխական շարժումը սկսվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, ինչպես ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասներորդ համարում: Այդ ժամանակ էլ սկսվեց Դանիել տասներկուերորդ գլխի կատարյալ իրագործումը:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն. բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտությամբ վարվեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը պիտի չհասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10:

Տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը ներկայացնում է «մաքրման գործընթացի» սկիզբը, որը առաջին հրեշտակի կողմից ներկայացվում է որպես Աստծուց երկյուղելը: Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են այն պահը, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը սպիտակեցվում են: Զաքարիայի գիրքը նույնացնում է այդ փորձառությունը:

Եվ նա ինձ ցույց տվեց Հեսու քահանայապետին, որ կանգնած էր Տիրոջ հրեշտակի առաջ, և սատանային՝ նրա աջ կողմում կանգնած՝ նրան հակառակվելու համար: Եվ Տերն ասաց սատանային. «Տերը սաստի՛քեզ, ո՛վ սատանա. այո՛, Տերը, որ ընտրել է Երուսաղեմը, սաստի՛քեզ. մի՛ թե սա կրակից հանված խանձող չէ»: Իսկ Հեսուն կեղտոտ հանդերձներով էր հագնված և կանգնած էր հրեշտակի առաջ: Եվ նա պատասխանեց ու խոսեց իր առաջ կանգնածներին՝ ասելով. «Հեռացրե՛ք նրանից այդ կեղտոտ հանդերձները»: Եվ նրան ասաց. «Ահա քո անօրենությունը քեզնից հեռացրի, և քեզ կզգեցնեմ փոփոխության հանդերձներով»: Եվ ես ասացի. «Թող նրա գլխին մի գեղեցիկ խույր դնեն»: Եվ նրա գլխին դրեցին մի գեղեցիկ խույր, և նրան հանդերձներ հագցրին: Եվ Տիրոջ հրեշտակը կանգնած էր մոտը: Զաքարիա 3:1–5.

Այս հատվածը կատարվում է Քրիստոսի վերջին ծառայության մեջ՝ որպես Քահանայապետ, և ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը:

«Զաքարիայի տեսիլքը Հեսուի և Հրեշտակի մասին առանձնահատուկ զորությամբ է վերաբերում Աստծո ժողովրդի փորձառությանը մեծ քաղության օրվա ավարտական տեսարաններում: Այն ժամանակ մնացորդ եկեղեցին պիտի մատնվի մեծ փորձության և նեղության: Նրանք, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը, պիտի զգան վիշապի և նրա զորքերի ցատումը: Սատանան աշխարհը համարում է իր հպատակները. նա իշխանություն է ձեռք բերել նույնիսկ իրեն քրիստոնյա դավանող շատերի վրա: Բայց ահա մի փոքրաթիվ խումբ, որ դիմադրում է նրա գերիշխանությանը: Եթե նա կարողանար նրանց վերացնել երկրից, նրա հաղթանակը լիակատար կլիներ: Ինչպես նա հեթանոս ազգերին դրդեց կործանելու Բսրայելին, այնպես էլ մոտ ապագայում նա պիտի գրգռի երկրի ամբարիշտ զորություններին՝ կործանելու Աստծո ժողովրդին: Մարդկանցից պիտի պահանջվի հնազանդվել մարդկային հրամանագրերին՝ Աստվածային օրենքի խախտմամբ»: Մարգարեներ և թագավորներ, 587:

«Քավության մեծ օրվա եզրափակիչ տեսարանները» նախ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, որից հետո հաջորդում է Աստծո մյուս զավակների կնքումը, որոնք ներկայումս գտնվում են Բաբելոնում:

«Երբ Աստծու ժողովուրդը Նրա առաջ խոնարհեցնում է իր հոգիները՝ աղաչելով սրտի մաքրության համար, տրվում է հրամանը. «Հեռացրե՛ք կեղտոտ հանդերձները», և հնչում են քաջալերական խոսքերը. «Ահա Ես քո անօրենությունը քեզից հեռացրի, և քեզ փոփոխության զգեստներ կհագցնեմ»: Զաքարիա 3:4: Քրիստոսի արդարության անբիծ պատմուճանը դրվում է փորձված, փորձության ենթարկված, հավատարիմ Աստծու զավակների վրա: Արհամարհված մնացորդը հագցվում է փառավոր զգեստներով, որպեսզի այլևս երբեք չապականվի աշխարհի ապականություններով: Նրանց անունները պահվում են Գառան կյանքի գրքում՝ արձանագրված բոլոր դարերի հավատարիմների շարքում: Նրանք դիմադրել են խաբեբայի խորամանկություններին. նրանք չեն շեղվել իրենց հավատարմությունից վիշապի մոնյունից: Այժմ նրանք հավիտենապես ապահովված են փորձողի նենգություններից: Նրանց մեղքերը փոխանցվում են մեղքի սկզբնապատճառին: Նրանց գլուխներին դրվում է «գեղեցիկ խույր»»:

«Մինչ Սատանան առաջ էր բերում իր մեղադրանքները, սուրբ հրեշտակները, անտեսանելի, անցուդարձ էին անում՝ հավատարիմների վրա դնելով կենդանի՝ Աստծու կնիքը: Սրանք են նրանք, որ Գառի հետ կանգնած են Միոն լեռան վրա՝ իրենց ճակատների վրա գրված Հոր անունով: Նրանք գահի առաջ երգում են նոր երգը, այն երգը, որ ոչ ոք չի կարող սովորել, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվել էին երկրից: «Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք փրկագնված են մարդկանց միջից՝ որպես առաջնապետուկ Աստծու և Գառի համար: Եվ նրանց բերանում խաբեություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծու գահի առաջ»: Հայտնություն 14:4, 5:

«Այժմ լրիվ կատարելության է հասել Հրեշտակի խոսքերի իրականացումը. «Լսի՛ր հիմա, ո՛վ Հեսու քահանայապետ, դու և քո առաջ նստողները, որովհետև նրանք զարմանալի մարդիկ են. քանզի, ահա, Ես պիտի բերեմ Իմ Ծառա ճյուղին»:

Զաքարիա 3:8: Քրիստոսը հայտնվում է որպես Իր ժողովրդի Փրկիչն ու Ազատարարը: Այժմ իսկապես մնացորդը «զարմանալի մարդիկ» է, քանի որ նրանց ուխտագնացության արցունքներն ու խոնարհումը իրենց տեղը զիջում են ուրախությանն ու պատվին Աստծո և Գառան ներկայության մեջ: «Այն օրը Տիրոջ Ճյուղը գեղեցիկ և փառավոր պիտի լինի, և երկրի պտուղը՝ գերազանց ու վայելուչ Իսրայելից փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Սիոնում, և նա, ով մնացել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ ամեն ոք, որ գրված է կենդանիների շարքում Երուսաղեմում»: Եսայիա 4:2, 3»: Մարգարեներ և թագավորներ, 591, 592:

Կնքումը Դանիելի «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված» լինելու երկրորդ քայլն է: Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները մատնանշում են Ռուսաստանի վերջնական վերելքն ու անկումը՝ մարգարեական հարավի թագավորին, որը նախորդում է Դանիելի ճակատամարտին՝ տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարը մեծ քավության օրվա ավարտական տեսարաններում Քրիստոսի կողմից իրենց պղծված հանդերձները հանված են ունենում, նրանք ստանում են «գեղեցիկ խույր», որը Դանիելի բարձրացումն է երրորդ իշխանավորի պաշտոնին՝ կարմիր պատմուճանի և ոսկե շղթայի հետ միասին: Դա նաև Հովսեփին տրված ոսկե շղթան է, նրա բարձրացումը երկրորդ իշխանավորի պաշտոնին և թագավորի մատանու պարգևը: «Մատանին» ներկայացնում է արքայական կնիքը, որով իշխանավորը իր օրենքների վրա դրոշմում էր արքայական կնիքը:

Դարեհը գործածեց իր կնիքը՝ կնքելու այն գուրբը, ուր Դանիելը դրվեց առյուծների մեջ:

Այն ժամանակ թագավորը հրամայեց, և Դանիելին բերեցին ու զցեցին առյուծների գուրբը: Եվ թագավորը խոսեց ու ասաց Դանիելին. «Քո Աստվածը, որին դու անդադար ծառայում ես, Նա քեզ պիտի ազատի»: Եվ մի քար բերվեց ու դրվեց գուրբի բերանին, և թագավորը կնքեց այն իր մատանիով և իր մեծամեծների մատանիով, որպեսզի Դանիելի վերաբերյալ որոշումը չփոխվի: Դանիել 6:16, 17.

«Մատանի-կնիք» թարգմանված եբրայական բառը Strong's-ում H5824-ն է, և այն ծագում է H5823-ին համապատասխանող արմատական բառից՝ նշանակելով կնիքադրոշմ մատանի (որպես փորագրված): Հետոն հրեշտակի առջև, Դանիելը՝ առյուծների գուրբում, Հովսեփը՝ փարավոնի առջև, ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, որը Դանիել տասներկուսում երկրորդ փորձությունն է, որտեղ նրանք, ովքեր մաքրվել են, ապա «սպիտակեցվում են»՝ նախքան «փորձվելը»: Այս գծերը ներկայացված են նաև «Զորաբաբելով», «Սաղաթիելի որդով»:

Այն օրը, ասում է Զորաց Տերը, պիտի առնեն քեզ, ո՛վ Զորաբաբել, Շաղթիելի որդի, իմ ծառա, ասում է Տերը, և պիտի դարձնեն քեզ որպես մատանի կնիք, որովհետև ես ընտրել եմ քեզ, ասում է Զորաց Տերը: Անգե 2:23.

Զորոբաբել նշանակում է Բաբելոնի սերունդ, և նրա հայրը Սաղաթիելն էր, որը նշանակում է «Աստծուց խնդրված»: Զորոբաբելը ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի

լուրը, որը վերջին օրերում Բաբելոնի սերունդներին կոչ է անում Աստծո հոտի մեջ: «Աղոթքի» տարրը կապված է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, որոնք դուրս են կանչում Բաբելոնի վերջին սերունդներին, որովհետև այդ արթնությունը տեղի է ունենում միայն աղոթքով:

«Մեզանում ճշմարիտ աստվածապաշտության վերածնունդը մեր բոլոր կարիքներից ամենամեծն ու ամենահրատապն է: Դրան ձգտելը պետք է լինի մեր առաջին գործը: Պետք է լինի լուրջ ջանք՝ ստանալու Տիրոջ օրհնությունը, ոչ թե այն պատճառով, որ Աստված պատրաստակամ չէ մեզ վրա թափելու Իր օրհնությունը, այլ որովհետև մենք անպատրաստ ենք այն ընդունելու: Մեր երկնավոր Հայրը շատ ավելի կամենում է Իր Սուրբ Հոգին տալ Իրեն խնդրողներին, քան երկրավոր ծնողները՝ բարի պարզկներ տալ իրենց երեխաներին: Սակայն մեր գործն է խոստովանությամբ, խոնարհմամբ, ապաշխարությամբ և ջերմեռանդ աղոթքով կատարել այն պայմանները, որոնց հիման վրա Աստված խոստացել է մեզ շնորհել Իր օրհնությունը: Վերածնունդ կարելի է ակնկալել միայն որպես աղոթքի պատասխան: Քանի դեռ ժողովուրդն այսչափ գրկված է Աստծո Սուրբ Հոգուց, նրանք չեն կարող գնահատել Խոսիքի քարոզչությունը. բայց երբ Հոգու գործությունը դիպչի նրանց սրտերին, այն ժամանակ մատուցված ճառերը անարդյունք չեն լինի: Առաջնորդվելով Աստծո Խոսիքի ուսմունքներով, Նրա Հոգու հայտնությամբ, ողջախոհ խոհեմություն գործադրելով, նրանք, ովքեր մասնակցում են մեր ժողովներին, կստանան մի թանկարժեք փորձառություն և, տուն վերադառնալով, պատրաստ կլինեն առողջարար ազդեցություն գործադրելու»:

«Հին դրոշակակիրները գիտեին, թե ինչ է աղոթքի մեջ Աստծո հետ գոտեմարտելն ու Նրա Հոգու հեղման վայելումը: Բայց նրանք անցնում են գործողության ասպարեզից, և ո՞վքեր են բարձրանում՝ նրանց տեղերը լրացնելու համար: Ի՞նչ վիճակում է աճող սերունդը: Դարձի՞ են եկել նրանք դեպի Աստված: Արթո՞ւնք ենք այն գործի հանդեպ, որ ընթանում է երկնային սրբաբանում, թե՞ սպասում ենք, որ եկեղեցու վրա գա մի հարկադրող գործություն, նախքան մենք կարթնանանք: Ակնկալո՞ւմ ենք տեսնել ամբողջ եկեղեցու վերակենդանացումը: Այդ ժամանակը երբեք չի գա:»

«Եկեղեցում կան մարդիկ, որոնք դարձի եկած չեն և որոնք չեն միանա ջերմեռանդ, հաղթող աղոթքի մեջ: Մենք պետք է աշխատանքի անցնենք անհատապես: Մենք պետք է ավելի շատ աղոթենք և ավելի քիչ խոսենք: Անօրենությունը շատացել է, և ժողովրդին պետք է սովորեցնել, որ չբավականանան աստվածապաշտության կերպարանքով՝ առանց հոգու և գործության: Եթե մենք վճռենք քննել մեր սեփական սրտերը, հեռացնել մեր մեղքերը և շտկել մեր չար հակումները, ապա մեր անձերը ունայնության չեն բարձրանա. մենք անվստահ կլինենք ինքներս մեր հանդեպ՝ մշտապես գիտակցելով, որ մեր բավականությունը Աստծուց է»: Selected Messages, գիրք 1, 121, 122.

Աղոթքի ճանապարհային նշանը ներկայացված է Դանիելում՝ նկարագրելով մի աղոթք՝ հասկանալու երկրորդ գլխում տրված արտաքին պատգամը, և նաև մի աղոթք՝ իրականացնելու իններորդ գլխում ներկայացված ներքին պատգամը: Զորաբաբելը և նրա հայրը՝ Սաղաթիելը, ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը

երկրորդ փորձության ժամանակ, որը գազանի պատկերի տեսանելի փորձությունն է, որը նաև Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում ներկայացված ներքին փորձությունն է, և նաև Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում ներկայացված արտաքին փորձությունը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք անդրադառնալ տասնմեկերորդ համարին: